

tak intensivním způsobem, že po drahnou dobu nemohla se vymaniti z jeho moci a dopustil se takto na ní násilí, zákonem předpokládaného.

Stížnost namítá dále, že omezování osobní svobody podle §u 93 tr. zák. vyžaduje, by někdo byl omezován v pohybu na úzkém místě. V tomto případě jest však zjištěno, že obžalovaný omezoval K-ovou jen zastupováním cesty ku dveřím na ulici, nikoli však tak, že by vůbec nemohla krám opustiti, totiž odejiti do svého bytu a za sebou dvěře zamknouti. Stížnost jest bezdůvodna. V zákoně nelze nalézt opory pro předpoklad, že omezování v pohybu musilo by se dít na úzkém místě, a nelze také skutkovou podstatu §u 93 tr. zák. vyloučiti z toho důvodu, že napadené osobě bylo snad možno pachateli nějakým způsobem uniknouti. Máť každý občan podle zákona právo, pokud tu není zákonných omezení, pohybovati se volně, kam mu libo, a nikdo není oprávněn, osobovati si nad ním nějakou moc. V daném případě je ostatně jednak prokázáno, že napadená chtěla se ze svého krámu dostat na ulici, což však ji bylo zastupováním cesty se strany obžalovaného znemožněno, takže dle toho byla ve skutečnosti omezována ve volném pohybu na určité obmezené úzké místo, jednak zjištěno, že se ohrožená bála jíti do bytu, poněvadž tam nikdo nebyl a nikoho by se nebyla dovolala. Popírá-li dále stížnost, že není prokázáno, že obžalovaný měl úmysl, omezovati osobní svobodu K-ové, nedoličuje tím žádného z důvodů zmatečnosti v §u 281 tr. ř. výlučně vypočtených, nýbrž napadá jen nepřiměřeně (§§y 258, 288 čís. 3 tr. ř.) přesvědčení soudcovské, získané v uvážení celého vystupování obžalovaného. Sledoval-li obžalovaný svým jednáním další cíl, buď dosáhnouti od napadené polibku nebo přiměti ji k cizoložství, nemůže to arci zrušiti odpovědnost za omezování osobní svobody, jehož použito býti mělo jako prostředku k dosažení onoho účelu a jež naplňuje všechny zákonné náležitosti zločinu podle §u 93 tr. zák.

Čís. 2122.

Tisková novela (zákon ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n.).

I když soud, příslušný podle druhého odstavce §u 6 vlád. nař. ze dne 16. června 1924, čís. 125 sb. z. a n. (pětičlenný kmetský senát) odsoudil obžalovaného pouze pro přestupek, řídí se opravné řízení podle všeobecných ustanovení §§ů 280 a násl. tr. ř.

Z beztrestnosti podle §u 4 odstavce první zákona jsou vyloučeny případy, kde se obžalovanému jednalo v první řadě o jiný cíl než o veřejný zájem (na př. mstivost).

(Rozh. ze dne 6. října 1925, Zm I 666/25).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského jakožto kmetského soudu v Chebu ze dne 25. června 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem zanedbání povinné péče ve smyslu §u 6 zákona ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Podle druhého odstavce §u 28 zák. ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n. přísluší konati hlavní přeličení o přestupcích tříčlenným senátům. Ve spojitosti s tímto ustanovením upravuje se ve čtvrtém odstavci §u 28 opravné řízení ohledně rozsudků ve věcech přestupkových, tedy tříčlennými senáty ve smyslu druhého odstavce vynesných ve zvláštním řízení. Zní-li však obžaloba (jako v případě, o nějž tu jde), vedle přechinu podle §u 1 zákona i na přestupek §u 6 zákona proti témuž obžalovanému, přichází co do příslušnosti v úvahu ustanovení druhého odstavce §u 6 prováděcího nařízení ze dne 16. června 1924, čís. 125 sb. z. a n., že se hlavní přeličení konati má před pětičlenným senátem kmetským a řídí se pak opravné řízení ohledně rozsudků, těmito senáty vynesných, podle všeobecných ustanovení §u 280 a násl. tr. ř. Na tomto stanovisku nemění ničeho okolnost, že pětičlenným senátem odsouzen byl obžalovaný pouze pro přestupek, ježto opravné řízení oněmi ustanoveními nebylo upraveno podle obsahu rozsudku, tím kterým soudem vynesného, nýbrž podle sestavení senátu, před kterým záležitost v prvé stolici byla projednána. K rozhodování o opravných prostředcích jest tedy příslušným v této věci Nejvyšší soud.

Pokud se stížnost domnívá, že by stačil důkaz pravděpodobnosti k sprostění obžalovaného, ježto závadným článkem měl býti chráněn veřejný zájem, připomíná se, že podle ustanovení §u 4 odstavce první zákona ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n. ze závadného článku musí býti zřejmý úmysl, především chrániti zájem veřejný; podle tohoto znění zákona, při němž dlužno zvláštní důležitost přikládati slůvku »především«, jsou tedy zásadně vyloučeny z beztrestnosti případy, kdy obviněnému se jednalo v prvé řadě o jiný cíl, než veřejný zájem; pojímaje záležitost s tohoto právního hlediska, usuzuje nalézací soud podle slovního znění článku na zřejmou mstivost (viz v tomto případě hned charakteristický úvod článku »um früher zur Lösung des Kassenkampfes zu kommen«) a z chybění veškerých skutkových údajů, k případnému vysvětlení urážek sloužících, na agitační účely stranické jakožto pravé pouutky onoho článku. Že by tato skutková zjištění byla s hlediska §u 281 čís. 5 tr. ř. vadnými, stížnost sama netvrdí; po stránce právní je, jak shora dovedeno, záležitost rozsudkem posuzována správně; zrušovací soud nemá proto příčiny, aby se zabýval dále stížností podle tohoto stavu věci zcela zbytečně nadhozenou námitkou, že by k sprostění stěžovatele stačiti mohl i důkaz pravděpodobnosti.

Čís. 2123.

Zcizením (prodejem) ve smyslu §u 205 a) tr. zák. není vzdání se práva dlužníkem, jestliže se zcizovacím úkonem dostala rovnocenná úplata do jmění, sloužícího k úhradě pohledávek věřitelů.

Prodej věcí dlužníkových věřiteli na úhradu jeho skutečné pohledávky nespadá pod ustanovení §u 205 a) tr. zák., jest však přečinem podle §u 485 tr. zák., stal-li se v úmyslu, poskytnouti dotyčnému věřiteli výhodu, nebo přečinem §u 486 čís. 2 tr. zák., byla-li prodejem tím způsobena škoda ostatním věřitelům z nedbalosti.